

LYRICAL BALLADS

WITH

A FEW OTHER POEMS

เดือน กันยายน ปี 1798 Wordsworth และ Coleridge กวีเอก 2 คน ได้ร่วมมือกันสร้างสรรค์งานที่ยิ่งใหญ่ คือ Lyrical Ballads. Wordsworth ใช้ความเข้าใจในธรรมชาติของมนุษย์ ถ่ายทอดวิถีชีวิตของคนธรรมดาในกวีนิพนธ์ (poetry) โคลง “The Rime of the Ancient Mariner” ซึ่งเขียนโดย Coleridge และ Tintern Abbey เขียนโดย Wordsworth ได้รับการยกย่องว่าเป็นโคลงที่ดีที่สุดที่เคยมีมาในอังกฤษ

ใน Advertisements ของ Lyrical Ballads Wordsworth ได้อธิบายแนวการเขียนและภาษาที่ใช้ใน Lyrical Ballads นี้ว่าเป็น “experiments” เขาใช้ภาษาพูดของชนชั้นกลางและชนชั้นกรรมกรในโคลงของเขา แทนที่จะใช้ศัพท์ภาษาละติน ซึ่งเป็นภาษาของชนชั้นสูง ดังนั้นคำ “experiment” นี้ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวาง ตกเถียงกันว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่ที่ Wordsworth ปฏิบัติเช่นนี้ การกระทำของ Wordsworth และ Coleridge นี้เท่ากับเป็นการปฏิวัติ (revolution) ที่เกิดในวงการเขียนกวีนิพนธ์เลยทีเดียว

The majority of the following poems are to be considered as experiments. They are written chiefly with a view to ascertain how far the language of conversation in the middle and lower classes of society is adapted to the purposes of poetic pleasure. Readers accustomed to the gaudiness and inane **phrasology** of many modern writers, if they persist in reading this book to its conclusion, will perhaps frequently have to struggle with **feelings** of strangeness and awkwardness: they will look round for poetry, and will be induced to enquire by what species of courtesy these attempts can be permitted to assume that title. It is desirable that such readers, for their own sakes, should not suffer the solitary word Poetry, a word of very disputed meaning, to stand in the way of their gratification; but that, while they are perusing this book, they should ask themselves if it contains a natural **delincation** of **hurman** passions, human characters, and **luman incidenis**; and if the answer be favorable to the author's wishes, that they should consent to be pleased in spite of that most dreadful enemy to our pleasures, our own preestablished codes of decision.

ถึงแม้ว่าทั้งสองจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากก็ตาม แต่ทั้งสองก็มิได้หวั่นไหว และช่วยกันปรับปรุง และตีพิมพ์ The second edition of Lyrical Ballads ในปี 1800 และใน Preface ของฉบับนี้เขาได้พูดถึงทฤษฎีของกวีนิพนธ์ของเขา

I have said that poetry is the spontaneous overflow of powerful feelings; it takes its origins from emotion recollected in tranquillity; the emotion is contemplated till, by a species of reaction, the tranquillity gradually disappears, and emotion, kindred to that which was before the subject of contemplation, is gradually produced, and does itself actually exist in the mind. In this mood successful composition generally begins.. ..

Lyrical Ballads เป็นการถ่ายทอดของธรรมชาติของมนุษย์ โดยใช้ทิวทัศน์ธรรมชาติ เชื่อมโยงไปสู่จิตใจของcharacter ใน Ballad และโคลง Lyrical Ballads ประกอบด้วย Ballad และโคลงเขียนด้วยถ้อยคำที่เรียบง่ายของคนธรรมดา บรรยายชีวิตของคนเหล่านั้น ชีวิตของคนในชนบท ธรรมชาติที่งดงามที่สงบ ความจริงที่เป็นศีลธรรมให้แก่มนุษย์

Lucy poems

5 โคลงต่อไปนี้คือ Strange Fits of Passion Have I known, She Dwelt among the untrodden Ways, Three Years She Grew, I travelled among Unknown Men, และ A Slumber did my spirit seal อยู่ในกลุ่มโคลง “Lucy poem” **has** Lucy Gray ก็อนุโลมให้อยู่ในกลุ่มนี้ ถึงแม้ว่าในโคลงนี้ Lucy จะตาย Lucy เป็นชื่อที่ Wordsworth สมมุติขึ้นมา ไม่มีความสำคัญหรือเกี่ยวข้องกับ Wordsworth แต่ประการใด

โคลง 5 โคลง ใน Lucy poems จัดเป็น 2 กลุ่ม

1. Poems Founded on the Affections

1. Strange fits of passion I have known
2. She dwelt among the untrodden ways
3. I travelled among unknown men

2. Poems of the Imagination

1. Three years she grew in sun and shower
2. A slumber did my spirit seal

Strange fits of passion I have known'

Strange fits of passion I have known:
And I will dare to tell,
But in the Lover's ear alone,
What once to me befel.

When she I loved, was strong and gay
And like a rose in June,
I to her cottage bent my way,
Beneath the evening Moon.

Upon the Moon I fixed my eye,
All over the wide lea:
My Horse trudged on - and we drew nigh
Those paths so dear to me.

And now we reached the orchard plot;
And, as we climbed the hill,
Towards the roof of Lucy's cot
The Moon descended still.

In one of those sweet dreams I slept,
Kind Nature's gentlest boon!
And, all the while, my eyes I kept
On the descending Moon.

My Horse moved on; hoof after hoof
He raised, and never stopped:
When down behind the cottage roof
At once the Planet dropped.

What fond and wayward thoughts will slide
Into a Lover's head-
"O mercy! to myself I cried,
'If Lucy should be dead!'

อธิบายโคลง

กวีเล่าถึงความรู้สึกของกวีขณะขี่ม้ามาหาสาวคนรัก Lucy ที่กำลังป่วยอยู่ที่
กวีบรรยายความรู้สึกของเขาที่รีบเพื่อไปให้ถึงบ้านสาวคนรัก ขณะที่เขาเดินทาง
ตาของเขาก็คอยมองดวงจันทร์ที่กำลังตก และเมื่อเขาถึงบ้านคนรัก ดวงจันทร์ก็ลับหาย
จากหลังคาบ้านพอดี ทำให้เกิดความคิดวูบขึ้นมาว่า Lucy จะตายหรือไม่? เขาต้องการ
เปรียบเทียบชีวิตคนกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

คำศัพท์

1. lea = เคลื่อนลง

คำถาม

1. What kind of passion does Wordsworth have?
2. Whom is he talking about?
3. Where is he going ?
4. What time is he going?
5. How does he go there?
6. What has happened to Lucy
7. Does she die?

She dwelt among the untrodden ways

She dwelt among the untrodden ways
Beside the springs of Dove,¹
A Maid whom there were none to praise
And very few to love

A violet by a mossy stone
Half hidden from the eye!
- Fair as a star, when only one
Is shining in the sky.

She lived unknown, and few could know
When Lucy ceased to be;
But she is in her grave, and, oh,
The difference to me!

อธิบายโคลง

กวีพรรณนาถึงหญิงสาว หญิงสาวผู้น้อยในที่ห่างไกลผู้คน ไม่เป็นที่รู้จักของผู้คน เขาเปรียบเทียบหญิงสาวกับดอก Violet สีม่วงที่แอบซ่อนอยู่ข้างก้อนหินที่มีตระไคร้ น้ำเกาะแน่น ความสวยของเธอเหมือนกับดวงดาว ยามโດดเด่น เดียวดาย อยู่บนท้องฟ้า เมื่อหญิงสาวมีชีวิตอยู่ก็ไม่มีใครสนใจและเมื่อเธอตาย ก็ไม่มีใครสนใจอีก แต่สำหรับกวีนั้น เขาเห็นความสำคัญของเธอ - Stanza ที่ 1 และ 3 กล่าวถึงหญิงสาวและการตายของเธอ stanza ที่ 2 เปรียบเทียบความงามของธรรมชาติกับ Lucy บันทึกสุดท้าย กวีแสดงความรู้สึกที่แตกต่างไปจากคนอื่น ๆ กวีให้ความสำคัญแก่เธอ

คำศัพท์

1. Dove = ชื่อแม่น้ำใน Lake district

คำถาม

1. Where did she Lucy live?
2. Is she important to the poet?
3. What is the poet's feeling when he says the last line?
4. Why did Wordsworth write about the girl living in the remote area?
5. What is the important of the girl to the poet.?

I Travelled among Unknown Men

I travelled among unknown men,
In lands beyond the sea;
Nor, England! did I know till then
What love I bore to thee.

“T is past, that melancholy dream!
Nor will I quit thy shore
A second time; for still I seem
To love thee more and more.

Among thy mountains did I feel
The joy of my desire;
And she I cherished turned her wheel
Beside an English fire.

Thy mornings showed, thy nights concealed
The bowers where Lucy played;
And thine too is the last green field
That Lucy’s eyes surveyed.

อธิบายโคลง

กวีเดินทางท่ามกลางคนแปลกหน้าในที่ที่ไม่ใช่ในประเทศอังกฤษ ทำให้
กวีรู้สึกในความรักของเขาที่มีต่อเธอ (Lucy หรืออังกฤษ) ไม่ว่าจะในอดีต หรืออนาคตกวี
จะรักเธอเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และในอดีตที่แสนสุขเธอก็หนีทั้งธรรมชาติที่สวยงามไป
ความตายของเธอก็คือสิ่งที่เกิดตามธรรมชาติ การพลัดพรากและการลาจากก็เป็นกฎของ
ธรรมชาติ

คำศัพท์

1. Thee	= เป็นรูปกรรมของ Thou (you)
2. melancholy	= เศร้าหมอง
3. cherished	= สร้างความหวัง
4. conceal	= ซ่อน
5. Thine	= Your ใช้หน้าคำนามที่ขึ้นต้นด้วย
สระ เช่น Thine uncle

คำถาม

1. Where is the place that the poet travelling to?
2. Which love is the poet talking about. love of Lucy or love of country?
3. Where does he prefer to live, France or England?

'Three years she grew in sun and shower'

Three years she grew in sun and shower.
Then Nature said, 'A lovelier flower
On earth was never sown;
This Child I to myself will take;
She shall be mine, and I will make
A Lady of my own.

'Myself will to my darling be
Both law and impulse; and with me
The Girl, in rock and plain,
In earth and heaven, in glade and bower,
Shall feel an overseeing power
To kindle or restrain.

'She shall be sportive as the Fawn
That wild with glee across the lawn
Or up the mountain springs;
And hers shall be the breathing balm,
And hers the silence and the calm
Of mute insensate things.

'The floating Clouds their state shall lend
T'o her; for her the willow bend;
Nor shall she fail to see
Even in the motions of the Storm
Grace that shall mould the Maiden's form
By silent sympathy.

'The Stars of midnight shall be dear
To her; and she shall lean her ear
In many a secret place
Where Rivulets dance their wayward round
And beauty born of murmuring sound
Shall pass into her face.

'And vital feelings of delight
Shall rear her form to stately height.
Her virgin bosom swell;
Such thoughts to Lucy I will give
While she and I together live
Here in this happy Dell.'

Thus Nature spake - The work was done -
 How soon my Lucy's race was run!
 She died, and left to me
 This heath, this calm, and quiet scene:
 The memory of what has been,
 And never more will be.

คำอธิบายโคลง

กวีเล่าถึงการเจริญเติบโตของ Lucy จากการทนุถนอมกลม่อมเกลาโดยธรรมชาติตลอดเวลา 3 ปี จนเธอเป็น A lovelier Flower สมใจของผู้เลี้ยงดู และซัดเกล้า เธอเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ มีความสดใสเรไรเหมือนกวาง ที่อยู่ท่ามกลางธรรมชาติที่สมบูรณ์และงดงาม เธอผ่านสิ่งต่าง ๆ ทั้งดีและร้าย แต่เมื่อถึงเวลาธรรมชาติก็พาเธอจากไป ทิ้งไว้แต่เพียงทุ่งกว้าง ความสงบ ทิวทัศน์ที่เงียบสงบ และความทรงจำที่เธอและกวีมีความสุขด้วยกัน ความสุขนั้นจะไม่มีวันหวนกลับมาอีก

ในโคลงนี้ Wordsworth จับคู่คำที่มีความหมายตรงกันข้าม และสถานการณ์ที่ต่างกันอย่าง Wordsworth ต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจอะไร

คำศัพท์

1. glade	=	ทุ่งกว้างในป่า
2. bower	=	ที่พักในป่า
3. insatiate	=	ไม่เข้าใจ
4. rivulet	=	ลำธาร
5. dell	=	หุบเขา

คำถาม

1. What is the theme of this poem?
2. What is the intention of the poet in using antithetical words?
3. Is Lucy perfect?
4. What does the poet feel about Lucy's death? Is there any sense of loss?

A Slumber did my spirit seal

'A SLUMBER did my spirit seal:
I had no human fears:
She seemed a thing that could not feel
The touch of earthly years.

No motion has she now, no force;
She neither hears nor sees,
Rolled round in earth's diurnal course
With rocks and stones and trees!

อธิบายโคลง

กวีพูดถึงความตายของสาวคนรัก (Lucy) เมื่อเธอตายไปแล้ว เธอก็มีสภาพเหมือนกับสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นส่วนประกอบของธรรมชาติ ก้อนอิฐ ก้อนหิน ต้นไม้ เป็นต้น ร่างกายไม่เคลื่อนไหว ไม่สามารถรับรู้ ทั้งการเห็นและการได้ยิน เหมือนกับก้อนอิฐ ก้อนหิน แต่ก็ยังมีชีวิตเหมือนกับต้นไม้

Paragraph แรกสร้างความรู้สึกของความมั่นคงด้วยการเคลื่อนไหวที่เสียบ

Paragraph ที่ 2 ยังสร้างบรรยากาศของความนิ่งและสงบ ทั้งสอง Paragraph เป็นเรื่องเกี่ยวกับความตาย เป็น eternity

คำศัพท์

1. slumber	=	นอนหลับอย่างสงบสุข
2. seal	=	สนิท แน่น
3. diurnal	=	ยี่ดครอง

คำถาม

1. What does the poet feel about Lucy's death?
2. What are the similarity and differences between rocks 'stones and trees'?

Lucy Gray

Off I had heard of Lucy Gray:
And, when I crossed the wild,
I chanced to see at break of day
The solitary Child.

No Mate, no comrade Lucy knew;
She dwelt on a wide. Moor,
- The sweetest thing that ever grew
Beside a human door!

You yet may spy the Fawn at play,
The Hare upon the Green;
But the sweet face of Lucy Gray
Will never more be seen.

'To-night will be a stormy night-
You to the Town must go;
And take a lantern, Child, to light
Your Mother through the snow.

'That, Father! will I gladly do;
'Tis scarcely afternoon-
The Minster-clock has just struck two,
And yonder is the Moon.'

At this the Father raised his hook
And snapped a faggot-band;
He plied his work and Lucy took
The lantern in her hand.

Not blither is the mountain roe:
With many a wanton stroke
Her feet disperse the powdery snow,
That rises up like smoke.

The storm came on before its time:
She wandered up and down;
And many a hill did Lucy climb,
But never reached the Town.

The wretched Parents all that night
Went shouting far and wide;
But there was neither sound nor sight
To serve them for a guide.

At day-break on a hill they stood
That overlooked the Moor;
And thence they saw the Bridge of wood,
A furlong from their door

And now they homeward turned. and cried
'In Heaven we all shall meet! '
- When in the snow the Mother spied
The print of Lucy's feet.

Then downward from the steep hill's edge
They tracked the footmarks small;
And through the broken hawthorn-hedge,
And by the long stone-wall:

And then an open field they crossed:
The marks were still the same;
They tracked them on. nor ever lost;
And to the Bridge they came.

They followed from the snowy bank
The footmarks, one by one,
Into the middle of the plank;
And further there was none.

-Yet some maintain that to this day
She is a living Child;
That you may see sweet Lucy Gray
Upon the lonesome Wild.

O'er rough and smooth she trips along,
And never looks behind;
And sings a solitary song
That whistles in the wind.

อธิบายโคลง

กวีเล่าถึง Lucy Gray เด็กสาวผู้มีหน้าตา สวยงาม ร่าเริงแจ่มใส ในคืนวันหนึ่งหิมะตกหนัก พ่อของ Lucy ใช้ให้ Lucy ถือตะเกียงไปปรับแม่ของเธอในเมือง Lucy ก็ถือตะเกียงออกจากบ้านไป นับแต่นั้นเธอก็หายไปในพายุ ไม่มีใครเห็นเธออีก พ่อและแม่ของเธอตามหาเธอทั้งคืนก็ไม่พบ จนกระทั่งรุ่งเช้า แม่ของเธอจึงเห็นรอยเท้าของ Lucy บนหิมะ แม่ของเธอก็ตามรอยเท้าไปจนถึงสะพาน และพบว่ารอยเท้านั้นหายไปที่ริมฝั่ง อย่างไรก็ตามทุกวันนี้มีการบอกเล่ากันว่า เห็นเด็กน้อยเดินอยู่ในทุ่งกว้างอันเปล่าเปลี่ยว Lucy Gray นี้ไม่ได้รวมอยู่ในกลุ่มของ Lucy's poems แต่ Lucy Gray ก็มีคุณสมบัติของ Lucy เช่น สวยเหมือนดอกไม้ "A Violet by a mossy stone" ใน "She Dwelt among the Untrodden Ways" และร่าเริงเหมือนกวาง "She shall be sportive as the fawn" ใน "Three years She Grew"

คำศัพท์

1. lantern	=	ตะเกียง
2. faggot	=	กำไม้ฟืน
3. wretched	=	ทรุดโทรม หักพัง
4. furlong	=	$\frac{1}{8}$ ของไมล์
5. plank	=	ท่อนซุง หรือท่อนไม้

คำถาม

1. What do you feel when you read this poem ?
2. Explain this stanza
- Yet some maintain that to this day.
She is a living child;
That you many see sweet Lucy Gray
Upon the lonesome wild
3. Which part of the poem is a mystery?

We Are Seven

A simple Child,
That lightly draws its breath,
And feels its life in every limb,
What should it know of death?

I met a little cottage Girl:
She was eight years old, she said;
Her hair was thick with many a curl
That clustered round her head,

She had a rustic woodland air,
And she was wildly clad:
Her eyes were fair, and very fair;
- Her beauty made me glad.

“Sisters and brothers, little Maid,
How many may you be?”
“How many? Seven in all,” she said,
And wondering looked at me.

“And where are they? I pray you tell.”
She answered, “Seven are we;
And two of us at Conway dwell,
and two are gone to sea.

“Two of us in the church-yard lie,
My sister and my brother;
And, in the church-yard cottage, I
Dwell near them with my mother.”

“You say that two at Conway dwell,
And two are gone to sea,
Yet ye are seven! I pray you tell,
Sweet Maid, how this may be.”

Then did the little Maid reply,
“Seven boys and gils are we;
Two of us in the church yard lie,
Beneath the church-yard tree.”

“You run about, my little Maid.
Your limbs they are alive;
If two are in the church-yard laid
Then ye are only five.

“Their graves are green, they may be seen.”
The little Maid replied.
“Twelve steps or more from my mother’s door.
And they are side by side.

“My stockings there I often knit.
My kerchief there I hem;
And there upon the ground I sit.
And sing a song to them.

“And often after sun-set, Sir,
When it is light and fair,
I take my little porringer,
And eat my supper there.

“The first that died was sister Jane;
In bed she moaning lay,
Till God released her of her pain;
And then she went away.

“So in the church-yard she was laid;
And, when the grass was dry,
Together round her grave we played,
My brother John and I.

“And when the ground was white with snow.
And I could run and slide,
My brother John was forced to go.
And he lies by her side.”

“How many are you, then,” said I,
“If they two are in heaven?”
Quick was the little Maid’s reply,
“O Master! we are seven.”

“But they are dead; those two are dead!
Their spirits are in heaven!”
“Twos throwing words away; for still
The little Maid would have her will,
And said, “Nay, we are seven!”

อธิบายโคลง

ที่ชนบทแห่งหนึ่ง กวีพบเด็กผู้หญิงคนหนึ่งอายุประมาณ 8 ขวบ หน้าตาน่ารัก ผมหยิก เป็นขอด ๆ รอบวงหน้า ทำทางของแม่หนูชื่อปริสุทธ์เจกเช่นเด็กในชนบท กวีถามแม่หนูว่ามีพี่น้องกี่คน แม่หนูก็ตอบว่ามี 7 คน และแจกแจงว่า 2 คน อยู่ Conway อีก 2 คน ออกทะเล อีก 2 คน คือน้องสาว และน้องชาย นอนอยู่ลานโบสถ์ ตัวแม่หนูอยู่กับแม่ กวีก็สงสัยคิดว่าเด็กจะตอบผิดจึงตามย้ำอีก แต่หนูน้อยก็ยืนยันว่ามีกัน 7 คน เหมือนเดิม

ในโคลงบทนี้ แสดงให้เห็นว่าโลกของเด็กและโลกของผู้ใหญ่แตกต่างกัน เด็กยังไม่เข้าใจความหมายของความตาย

Wordsworth เขียนโคลงบทนี้ที่ Alfoxden ในปี 1798

คำศัพท์

1. kerchief = handkerchief = ผ้าเช็ดหน้า
2. porringer = bowl for porridge
porridge เป็นอาหารเช้าชนิดหนึ่งใช้ข้าวโอ๊ต ต้มกับนมสดและใส่น้ำตาล คล้ายข้าวต้มหรือข้าวเหนียวเปียกของไทย

คำถาม

1. Point out the words that has the meaning of “simple.”
2. Who died first, the sister or the brother?
3. Is she sad when she is talking about them?
4. Explain the tone of the first line.
5. What is the tone of this poem?